

▲ سپتامبر ۲۰۱۱، مراسم فارغ التحصیلی برای افسران زن ارتش افغانستان. ارتش توان دفاع از کشور را به تنهایی نداشت و گرفتار فساد و تنش های قومی بود.

افغانستان پس از سال ۲۰۱۴ را امضا نکرد. امریکایی ها می خواستند نیروهای اندکی را برای آموزش ارتش و همچنین عملیات های ضد تروریسم علیه القاعده نگه دارند، اما کرسی که مخالف حمله سربازان امریکایی به خانه های مردم بود، قبول نکرد. او همچنین به مقررات مصونیت امریکایی ها در افغانستان هم اعتراض داشت. کرسی تا روز آخر ریاست جمهوری زیر بار نرفت و امریکایی ها با وجود تهدید به خروج از افغانستان در صورت عدم امضای توافقنامه در افغانستان ماندند و مجبور شدند صبر کنند تا با روی کار آمدن دولت اشرف غنی، در سپتامبر ۲۰۱۴ این توافق امضا شود.

با وجود تدارک امریکا برای خروج کامل از افغانستان، عملیات ها شدت گرفت و اواخر سپتامبر ۲۰۱۵، طالبان پس از یک محاصره طولانی، قندوز، ششمین شهر بزرگ افغانستان را تصرف کرد. این خبر کشور را در بهت فروبرد. او با ما به منظور جلوگیری از تسخیر شهرهای بیشتر توسط طالبان، دستور توقف خروج تدریجی نیروها را داد و مأموریت آنها را به صورت نامحدود تمدید کرد. او با زیر پا گذاشتن وعده خود، اعلام کرد که ۵۵۰۰ نیروی امریکایی پس از اتمام ریاست جمهوری او در افغانستان می ماندند.

در سال ۲۰۱۶، با رشد سریع داعش در عراق و سوریه، آنها حتی تا پاکستان و افغانستان نیز گسترش پیدا کردند. مقامات نظامی امریکا اذعان کردند وابستگان محلی این گروه، بین ۱ تا ۳ هزار جنگجو و عمدتاً از بین اعضای سابق طالبان اند. کاخ سفید قوانین جدیدی تصویب کرد تا پنتاگون اجازه داشته باشد به مقرهای این گروه در افغانستان حمله کند. آنها مرکز عملیات خود را در استان های ننگرهار، در شرق افغانستان و در امتداد مرز پاکستان قرار داده بودند.